

Politikai
röpiratok.

189.

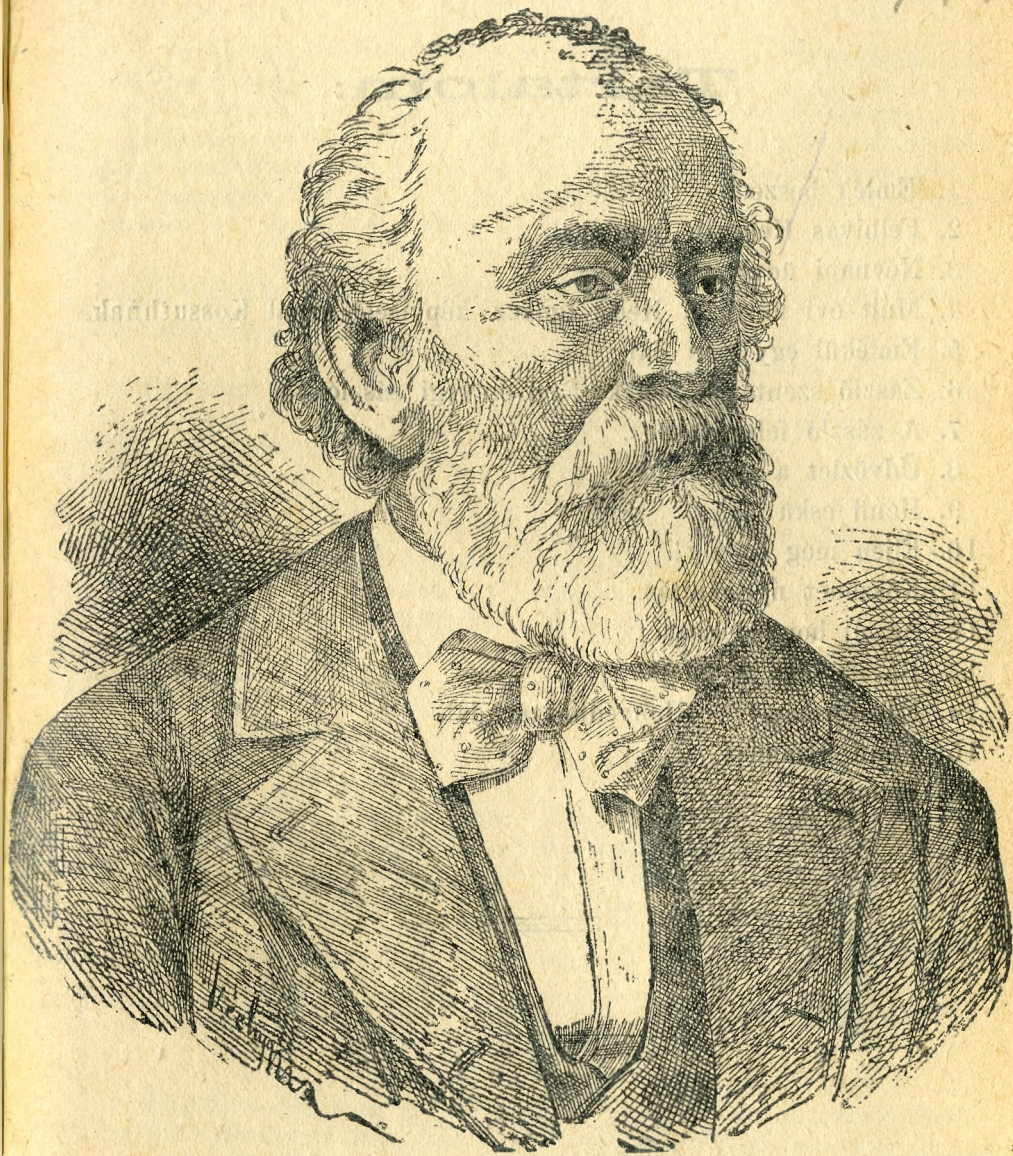

KOSSUTH LAJOS NÉVNAPJÁRA.

Az 1883-ik évre és mindenkorra.

Irta: TÉSI MIHÁLY,
volt 1848/9-iki honvéd tüzér-irányzó.

189
1742

BUDAPEST, 1883.

Nyomatott BARTALITS IMRÉ-nél. (VIII., Eszterházy-utca 12. sz.)

Ára 10 kr.

10.

51673279209

Tartalom:

1. Emlék beszéd.
2. Felhívás Kossuth indulóval.
3. Névnapi üdvözllet.
4. Mult évi üdvözllet Helfy Ignác képviselő urnál Kossuthnak.
5. Emlékül egy régi dal.
6. Zászló szentelési emlék. Kedves régi zászlónk.
7. A zászló felavatáshoz.
8. Üdvözllet a zászlóhoz.
9. Honfi eskü
10. Éljen még sokáig!
11. Köszönet nyilvánítás.
12. Az új honvédekhez.
13. Ha itt lesz az ideje.
14. Édes hazám. — Honvédhuszár dal.
15. Honfi himnusz.
16. Fiamhoz.

Kossuth Lajos névnapjára, 1883-ik évre és mindenkorra.

*A budapesti 1848|9-diki honvédeknek a Kossuth Lajos nagy hazánkfiá-
nak születése 81-ik év egyuttal az augusztus 25-ére következő névnap
üdvözlete.*

Irta: TESI MIHÁLY, 1848/9-iki volt honvéd-tüzér-irányzó.

(Emlékül.)

Az általam irt, Kossuth atyánk névnapjára szánt üdvözetünk már 1877-ben is megjelent volt, de teljesen kifogyott. Most, midőn 81-ik évben s nevenapján az isteni gondviselés ez 1883-ik évben is megengedte, hogy hazánk legnagyobb fiát dicső születése vele együtt örvendhetnénk, hogy emlékezetünkől ki ne fogyjon, kevés változtatással jónak láttuk több bajtársak nevében és beleegyezésével emlékül az alább következő dalokkal és versekkel kipótolni.

Felhívás az 1848|9-ki bajtársakhoz, Kossuth-indulóval.

Honvédbajtársak, tihozzátok szolok most,	Mig egy öreg honvéd Él magyar hazánkban,
Üvözöljük mi is atyánkot: Kossuth Lajost,	Tartsuk tiszteletben Mig csak élünk mindnyájan,
Minden igaz magyar Áldja ezt a napot, Ha üdvözölheti	Kérjük a jó istent, Tartsa meg épségben, Legyünk irányukban
Névnapján Kossuth Lajost, Üdvözöljük mi is a volt kormány- zónkat,	Mindig jó reménységben, Kérjük a két fiát, Hogy atyját kovesse,
Szabadságra törő és megöszült baj- nokot,	Hogyha majd szükség lesz. Az ő helyét betöltse.
Kivánjuk hogy isten Sokáig éltesse, Hogy a kezdett célját Éltiben bevégezze.	Ha pedig a jó isten nyújtja éltük pályáját, Engedje látniok meg még a magyar hazát.
Folytassuk tovább, mig az isten éltet ad,	Kiket oly rég várunk S rég látni óhajtunk,
Üdvözöljük vele együtt mind a két fiát,	Mert csak akkor lenne még Egy kis öröm-végsapunk.

Tési Mihály.

*A Budapest 1848|9-iki honvédek üdvözlete Kossuth Lajos névnapjára,
Augusztus 25-ére.*

— Irta: TESI MIHÁLY. —

Engedje a kegyelem istene, hogy a legjobb óhajtásunk nyilvánítása a legjobb egészségnek örvendve találhassa szeretett nagy hazánkfiát.

Valamint minden igaz magyar honfi és honleány tartozik tisztelettel viseltetni hazánk legnagyobb fia iránt, ki legelső volt, hogy magyar nemzete számára a szabadság kapuját megnyissa.

Mi is alulírott budapesti 1848/9-iki honvédek ugyanazon hódolat és tisztelettel óhajtjuk megörvendeztetni a haza és mindazon még élő bajtársaink nevében, kiket még közülünk a hazaszeretet láncza hozzáfűzve tart. Lassankint már ugyis elhalunk, elfogyunk, nem tudhatjuk, kinek fog még közülünk az élet kedvezni saját névnapját is megérhetni. Illő és méltó tehát, hogy midőn hazai történelmünk e 35-ik évfordulóját is megértük s midőn magyar hazánk minden részeiből a hozzáérkező születése 80-ik évfordulóját minden jó honfi és honleány üdvözölni és tisztelni kötelességöknek ismerik. Mi is megemlékezünk az tőlünk telhetőleg igyekezőnk leróni kötelességünket hazánk legnagyobb fia iránt, kinek egykori kormányzása és vezérlete alatt az 1848/9-iki szabadságharcban részt vettünk. Nem a hiúság, hanem az igazi hazaszeretet vezérel bennünket, kiket azóta a sors eléggé meghányt-vetett, kik egykor hazánk szabadságáért küzdöttünk, míg végre most az élet nyomoraival kell még megküzdenünk. Azért mégis istennek hála örömmel fejezzük ki a fölött, hogy még ez 1883-ik évben is szeretett nagy hazánkfia születése 81-ik év s egyuttal dicső névnapja évfordulóján is magunkról életjelt adhatunk és névnap tiszteletet mondhatunk.

Szeretett nagy hazánkfia! Fogadja tőlünk ez őszinte és tiszta szívből tett ajánlatunkat mely által a legjobb kívánatunkat nyilvánítjuk. Örvendünk, hogy szeretett honatyánkat a szabadság istene azon hosszú hontalanság ideje alatt is magyar nemzete számára egészségben megőrizte és a 80-ik év életkorát megérni megengedte, szeretett fiaival együtt. Engedje meg még azt is a szabadság istene, hogy azon hosszú hontalanságuk után szeretett hazájokba visszatérhessenek, hogy hű magyar népei közt még sokáig élve a haza javára együtt közreműködheszenek és a még hátra levő napjaikat örömeikben az összes magyar nép teljes meglegedésével tölthessék, mert a szomorúakból már ugyis elég kijutott.

Engedje meg a kegyelem istene, hogy a magyar népnek is teljesüljön a rég várt óhaja azon mondattal együtt:

„Még jönni kell, még jönni fog egy jobb kor mely után buzgó imádság epedez százezrek ajakán.“

Midőn nagy hazánkfiaink hazajövele napját örömmel megünnepelhetnénk, ez lenne ugyis a magyar nemzetnek legnagyobb öröme, ha a népek ezreivel együtt mondhatnánk: Ime megérkezett és köztünk van, kit oly rég vártunk, a nép szabadító nagy hazánkfia: Kossuth Lajos.

Végre pedig szíves köszönetünket fejezzük ki szeretett nagy hazánkfiának az eddigi irányunkban tett atyai gondoskodásáért. Isten legyen szeretett honatyánkkal mindenkor.

A többi tisztelt honvédbajtársak nevében: a Budapesti 1848/9-iki honvédek.

Küpecz Ferencz, 1848/9-iki honvéd hadnagy.

Horváth Károly, honvéd százados.

Gábor János, honv. közharcos.

Rumi György honvédhuzsár tizedes és neje szül. Szabó Rozália.

Ragyák András, honvéd tizedes.

Pach Péter, honvéd tüzérirányzó.

Gyulay Ferencz, Bocskay-huzsár közharcos.

Pleveczky András, honvéd tizedes.

Lebstüch Mária, Károlyi-nőhuzsárhadnagy.

Szletényi Péter, tizedes.
 Börendy Ferencz, őrmester.
 Bichszegi István, közharczos.
 Dusboki György, honvéd tizedes.
 Szabados István.
 Kállay Mihály, honvéd.

*A mult 1882-ik évben Helfy Ignác országgyűlési képviselő ur hazánk
 fiánál a Kossuth Lajos névnapjára irt és átadott névnapi üdvözetünk,
 mely eképen szól:*

Mélyen tisztelt képviselő ur!

Bár hogy személyesen jelen nem lehetünk,
 És Kossuthal szemben nem tiszteleghetünk.
 Nem mondhatjuk el előtte üdvözetünk,
 Mit neki őszintén s tiszta szivből teszünk.

De elmondjuk önnél, mit Kossuthnak szántunk,
 Kiben mindenkor jó hazafit találtunk,
 Mintha csak Kossuthnak magának mondanánk,
 Fogadja nevében érte adott hálánk.

Elmondhatjuk ön előtt legjobb kívánatunk,
 Mit tőlünk szivesen fogad, jól tudunk,
 Jelen nem lehetünk mindnyájan Kossuthnál,
 De szivből tisztelni még többet ér annál.

Minden hű katona tiszteli hadurát,
 Honvéd is üdvözli a volt kormányzóját,
 Kinek kormányzása alatt védte honát,
 Hogy végre kivivja rég várt szabadságát.

Mi is üdvözöljük a volt kormányzónkat,
 Szabadságra törő s megöszült bajnokot,
 A ki a magyarnak most irt szent bibliát,
 Melyből minden magyar ismerhesse jogát.

Mélyen tisztelt honfi, engedje meg kérnünk,
 Fogadja a Kossuthnak szánt üdvözetünk,
 Melyet teuni nekünk is kötelességünk,
 Ha iránta nyilvánítjuk tiszteletünk.

Higgye el jó honfi, hogy sokra becsüljük,
 Hogy hazánk védelmében mi is részt vettünk,
 Ha csak egy óráig, de saját érdek volt,
 Mert addig a vérünk saját hazánkért folyt.

Sokra becsüljük azt, hogy honvédek voltunk,
 Mert csak az volt dicső és szabadságharczunk,
 Mert ezer év telhet, míg a magyar nemzet
 Fei tud mutatni több ily történelmet.

Szivünkben kívánjuk mi is csak úgy mint ön,
Kossuthot míg élünk, üdvözljük mint ön,
Életünknek vége úgy sem soha eljön.
Kívánjuk, hogy czélja, míg él, teljesüljön.

Száműzetéséből közénk hazajöjjen,
Kivivott szabadságnak velünk örüljön,
Ha meg fog is halni, haljon magyar földön,
De kívánjuk azt, hogy még sokáig éljen!

Tési Mihály.

Emléktül egy régi dal.

Kossuth Lajos azt üzente,
Elfogyott a regimentje
Ha még egyszer azt üzeni,
Mindnyájunknak el kell menni,
Éljen a haza!

Esik eső karikára,
Kossuth Lajos kalapjára,
Valahány esöpp esik rája,
Annyi áldás szálljon rája.
Éljen a haza!

Kossuth Lajos édes apám,
Felesége édes anyám.
Én vagyok az igaz fia,
Magyarország katonája,
Éljen a haza!

EMLEKÜL.

Az ujonnan szentelt 1848/9-iki honvéd betegsegélyző és temetkezési egyesület zászlójához, mely a régi alakjában látható és melynek ünnepélyes felavatása 1881-ik évben szeptember 4-én tartatott meg Budapesten.

Kedves régi zászlónk!

Kedves régi zászlónk, örvendünk, hogy látunk,
Örvendünk, hogy veled újra találkozunk,
Harminczkét év mult, hogy utólszor láttunk,
Midőn hazánk fölé sötét felhő borult.

Harminczkét év mult, hogy utólszor láttunk,
Midőn felhő fedte be a láthatárunk.
Mily nehéz volt akkor tetőled megválnunk.
Midőn ármány vette ki kezünkből kardunk.

Most újra örvendünk, hogy újra láthatunk.
Te szabadságharczban vezérlő lobogónk,
Te vezettél minket a szabadságharczban,
Te vezessél most sirunkhoz is az utban.

Hozzad esküdtünk, hogy soha el nem hagyunk,
Inkább mindnyájan a csatatéren halunk,
Te voltál a harciban vezérlő csillagunk,
Sirunkhoz is te légy elkísérő társunk.

Ujra örvendünk most, hogy újra láthatunk,
Kit egykor a harcban tűzként lobogtattunk,
Mi tehozzád most is ép oly hőek vagyunk,
Mint mikoron értted ketté törött kardunk.

Levetve a régit, megifjodva látunk,
Ugyan oly alakban, mint a régi zászlónk,
Mert te képviseled most a régi zászlót,
Mit egykor a a harcban elől lobogtattunk.

Fővegünk levéve meghajlunk előtted,
Mikor meglátjuk a rajtad levő képet,
Ha meglátjuk rajtad a 48 és 9-et,
Arcunkba vér szökik, szivünk újra lüktet.

Hozzád közeledünk, hogy megsókolhassunk,
Kik tégedet látni már régen óhajtunk,
Mily öröm ez nekünk, hogy újra láthatunk,
Mert most újra feltűnt rég fénylő csillagunk.

Óh dicső negyvennyolcz, ujjá születésünk.
Nem volt s nem is lesz több oly dicső évünk,
Mert a szabadságért folyt akkor vérünk,
Azért is a harcba szivesen is mentünk.

Ezen zászló alá újra sorakozzunk,
Mikor a harcra felszólítva voltunk,
Tőle többé soha el se is távozzunk,
Ez legyen a sirhoz elkísérő társunk.

Egyesült erővel védtük magyar hazát,
E zászló körül is mind egyesüljünk hát,
E zászlónk lesz vezér, mely nekünk irányt ad,
Hogy szent céljainkban haladhassunk tovább.

Testvérek, bajtársak, most már értsünk egyet,
Mert a régi zászlónk arra figyelmeztet,
Arra tanít minket a testvéri szeretet,
Az egymás iránti kötelességérzet.

A f e l a v a t á s h o z .

Felemeltük újra ezt a régi zászlót,
Hogy a világ lássa, hogy most is él s nem holt,
Mert él még az eszme, melyért lengetve volt,
Mikor sok honfi vér a szabadságért folyt.

Élnek most is sokan, kik előtt hordozták,
Kik a szabadságért éltüket áldozták,
Kik számra megfogyva, de nem törve soha,
Jelszavunk még most is a független haza.

Felemeltük újra, hogy lengjen még egyszer,
Mint a szabadságért egykor a harctéren,

Miként a szent harczban is ő volt vezérünk,
Most pedig sirunkhoz legyen elkisérőnk.

Harminczhárom évek egész hosszú sora,
Kelt és tűnt fölöttünk negyvenkilencz óta,
A mikor e zászlót el kellett hagynunk,
A hátunk borsószik még rá is gondolnunk.

Bár hogy kezeinkből csak úgy csavarták ki,
Honárlás utján a hon ellenei,
A földre taposva és sárba tiporva,
Örvendjünk, hogy látjuk újra felállitva.

Itt van tehát újra a mi kedves zászlónk,
Szabadságharczunkban vezérlő csillagunk,
Mégsem vesztettük el azért egészen,
Mert az ég tartotta meg számunkra készen.

Hogy még felemelve újra lobogtassuk,
Hűségünknek hozzá újra jelét adjuk,
Jertek régi társak és sorakozzatok,
Jelélül, hogy hozza most is hűek vagyunk.

Zászlónk száma ma is 48 és 9,
Vézd meg régi bajtárs, de soha ne felejtsd,
Hogy a szabadságharczban ez volt vezéred,
Fogadd meg, hogy most már holtodig kíséred.

Felemeltük tehát újra ezt a zászlót,
Kit már mindenki hitt, hogy rég nem él s holt,
Nem volt ez meghalva, csak letiporva volt.
Mig a szabad önkény fölötte bitorolt.

Felemeltük újra, hogy leugjen még egyszer,
Mint a szabadságért egykor a harcztéren,
Azokért emeltük, kik előtt hordozták,
Kik a szabadságért életüket áldozták.

Kik számra megfogyva, de nem törve soha,
Hozzájok a haza most mégis mostoha,
Kik szegénységüket el nem titkolhatják,
A nyomoruságot alig hogy bírhatják.

Alig bírjuk túrni a nyomoruságot,
Mit feláldozásukért mért a sors rájuk,
Hogy sajtó sebeik behegesztve leszen,
Segélyző egylet áll már számukra készen.

Hogy szükség időben amennyire lehet,
Betegség időben nyujtsunk segédkezet,
Amit elmulasztott tőlünk a kegyelet,
Szent célunk, hogy azt most pótolja az egylet.

Üdvözlét a zászlóhoz.

Üdvözlégyszent zászló, hazánk szent jelvénye,
Honvédseregeknek szent harczivezére,
Ezeréves létünk dicső szüleménye,
Magyar nemzetünknek legfő szeme fénye.

Szent ihlettel állunk meg szentélyed előtt,
Mert hogy újra látunk, szívünk lelkünk örül,
Mert hisz te hirdeted, hogy a magyar nemzet,
Mely a többi nemzetek közt foglal helyet.

A kik küzdöttünk egykor e zászló alatt,
Győzni vagy halni volt a legfőbb feladat,
Azért e zászlónkat elhagyni nem szabad,
Elhagyva hűségünk fonala megszakad.

Ne feledjük még el volt bajtársainkat,
Kik a csatatéren lették halálukat,
Nekünk is az legyen, mint azok végszava :
„Isten legyen veled, drága szép haza !“

Kossuth Lajosról.

Hogy Kossuth atyánkról is megemlékezzünk,
Az nekünk az egyik főkötelességünk,
Mert ő adta kezünkbe e zászlót nekünk,
Hogy menteni mind e körül gyűljünk.

A honvéd nevet is ő adá minenkünk,
Zászlót a kezünkbe, mely legyen vezérünk,
Hogy ezt újra látjuk, mily öröm ez nekünk,
Melyért őt míg élünk mindenkor üdvözlünk.

Ne is feledjük el a nagy hazánkfiát,
Ki újra teremté ezt a magyar hazát,
Minden magyar mondhat érte egy-egy imát.
Mert ő lövölte e sok évi rabságát.

Éljen Kossuth Lajos ! mondja midenki hát,
Minden magyar érte üritse poharát,
Üdvözljük vele együtt a két fiát,
S éltsük vele együtt a szent hazát.

Tési Mihály.

Honfi eskü.

Egyszer élek, egyszer halok,
De hazámhoz hű maradok,
Mefogadtam azt magamnak,
Megmaradok hű magyarnak,

Hazámhoz hű leszek,
Arra megesküszök,
Hűséget senkivel
Soha nem cserélek.

Zászlóm alatt megfogadtam,
Mikor az esküt elmondtam,
Hogy hazámhoz hű maradok.
E hűséggel meg is halok.

Hazámhoz hű maradok,
Arra megesküszök,
Hűséget senkivel
Soha nem cserélek.

Három ujjam feltartottam,
Mikor az esküt elmondtam,
Hogy hazámat védni fogom,
Vérem csöppig érte osztom.

Igaz honfi leszek,
Arra megesküszök,
Védeni is fogom
Utolsó csöpp vérig.

Három pont volt a fogadás,
Akkor sem mondtunk el mást,
Élni vagy halni, vagy győzni,
De a hazát meg kell védni.

Hűséges is leszek
Te hozzád szép hazám,
Mert te vagy egyedül
Éltető hű anyám.

Ha én őrangyal lehetnék,
Hazám fölött virrasztanék,
Fölötte hűen őrködnek,
Róla minden vést elűznék.

Igaz honfi leszek,
Hazámhoz hű leszek,
Védeni is fogom
Utolsó csöpp vérig.

Tési Mihály.

M A S.

Hunyady-induló, a Tisza Kálmán miniszterelnök ur által is elismert Lebstük Mária, a Károlyi néven ismert 1848/9-iki honvéd nőhuszár főhadnagy tiszteletére.

Eljen még sokáig . . .

Eljen még sokáig, Károlyi-nőhonvédhuszár,
Kinek illik a dolmány, mint nemzeti adomány,
Mert ő harczott mint huszár,
Karddal az oldalán,
Ki horvát nő létére a kardot felkötötte
És Magyarhont védte, magát ki is tüntette,
Tiszteljük őtet és pártoljuk érte,
Hogy horvát létére ő a magyar hont védte.

Sok ily nő kellene,
Ki ily bátor nő lenne,
Ha a hon vészben van,
A harctéren teremne.
Sok ily nő kellene,
Ki ily bátor lenne,
Hogyha a szükség úgy hozza.
A szent harcban részt venne.

De nem féltjük mi a nőket, ők is majd ott lesznek,
Kik a harcban sebesültek sebet hegesztnek,
Ruhát s tépést ők készítnek, azzal kötöznek.
A fájdalmaik ettől mindjárt enyhülni kezdnek.

Ezernyolczszáznegyvennyolczban történt az csak meg,
Hogy a magyar szabad lett, ember és gyermek honvéd lett,
Mind a harcba sietett,
Károlyink is ott termett.

A szent harcban részt is vett, hadnagyságra is lépett
 Mint nő eleget is tett, érte meg is szenvedett.
 Negyvenkilenczben a harcznak vége lett,
 És a szabadságház befejezve lett,
     Azóta szükségét,
     Nyomort és inséget,
     Melynek kitéve lett,
     Kiállnia kellett,
     Rokoni száműzött lett,
     Mert magyar hont védett,
     Melyért az ő nemzetsége
     Előtt is megvetve lett.

Végre az ő szenvedését nemzetünk belátva,
 Érdem és tisztai rangját megjutalmazta,
 Tisza Kálmán miniszterelnök elhatározta,
 Hogy nyugdíját tisztai rangja után ő is huzhassa.

Már most még mi vagyunk hátra régi jó bajtársak,
 Kik éltünk egyiránt mind honért áldoztuk,
 Mégis kevés gondja van
 Ránk most a hazának.
 Amit ígért a haza, most elvonja a fia,
 Ez a honvéd jutalma, a miért éltét áldozta,
 Nagy tanulság lesz ez az utókorra,
 Hogyha szüksége lesz még harcolókra,
     Be lesz az jegyezve
     A történelembe,
     Nem lesz hű védője,
     Ki majd a hont megvédje,
     Hogy a honvédek hűsége,
     El van immár felejtve.

Hogy hazánkat hűen védtük, szívesen is tettük,
 Ki is mutattuk hozzá tisztán hűségünk,
 Mégis ha most szükségünkben segélyt ha kérünk,
 Elutasítást nyerünk, az fáj most nekünk.

Mig némelyik többször is nyer segélyt közöttünk,
 Addig a másik egyszer sem, fáj inkább nekünk.

Tési Mihály.

Köszönetnyilvánítás Tisza Kálmán miniszterelnök urnak.

Most ezer köszönet miniszterelnök urnak,
 Ki pártomat fogta mint elhagyatottnak,
 Hogy nyugdíjamat nyertem, csak neki köszönöm,
 Mert nélküle szemem lehetne törölnöm.

Tartsa meg az isten őtet a hazának,
 Hogy őtet minden honvéd mondhassa atyjának,
 Mert csak ő tőle függ hogy megnyerje díjját,
 Mit a haza ígért és rá idáig várt.

Mig csak élek, mindig szivemből üdvözlöm,
Holtomig kenyerem csak neki köszönöm,
Csak szépen kérjétek kedves jó bajtársak,
Jobb tanácsot annál nem is ajánlhatok.

Igazi jó ember az a Tisza Kálmán,
Bárki mit mondjon rá, ember ő a talpán,
Csak szépen kell kérni, meg fogja hallgatni,
Tudja ő a honvéd érdemét becsülni.

Éljen Tisza Kálmán, szivemből kívánom,
Számára ezt minden bajtártól megvárom,
Ő adhat, ha akar, nála a hatalom.
Minden bajtársnak ezt szivemből ajánlom.

T. M.

Lebstüch Mária,
1848/9-iki honvéd főhadnagy.

Az új honvédekhez.

Örömmel hajlok meg az új honvéd előtt
Mint ha csak a régit látnám magam előtt,
Örömmel hajlok meg, mert a mását látom
Annak, aki védte egykor szabadságom.

Kiben is bizhatnék, ha a honvédben nem,
Mikor más megvédőt nem ismer nemzetem,
Új honvéd is azért vette fel a nevet
Hogy rá számithasson, ha majd kell, a nemzet.

Nem nézem ruháján a sárga zsinórját
Hanem a réginek tőle várom multját,
Sárga zsinór alatt magyar vér a szivben
Még pedig magyar vér pezseg ereiben.

Nemis féltem soha az új honvédeket
Kiket olyan magyar anya szült, mint minket,
Megtesszik majd ők is kötelességüket
Ha a magyar haza hívni fogja őket.

Reménylem, hogy soha feledni nem fogják
Hogy a nevük honvéd, azt büszkén is valják,
Követni is fogják elődeik példáját
Ha hűen akarják védeni a hazát.

Hálával tekintek fel a magas égre
Hogy a magyar nemzet meginté végtére,
Hogy legyen honának saját megvédője
És védhesse honát a saját honvédje.

Mert ami császári az úgy sem a mienk
Igaz, hogy fiaink de német vezérlend,
Oda viszi őket, hova neki tetszik
S nekünk csupán csak a költséget teszik.

Ne feledd el bajtárs, hogy a neved honvéd
 Elődeidtól nyerted, büszke légy rá mindég,
 Negyvennyolczas honvéd hagyta ezt tirátok
 Azért is a nemzet bátran számít rátok.

Tudjátok-e ki volt az a régi honvéd
 Többnyire gyerek volt s nem is tanult még,
 De mikor veszélyben volt a magyar haza
 Mindegyik félisten volt, azt megmutatta

Ti pedig bajtársak kész katonák vagytok
 Fegyver forgatásban gyakorlottak vagytok,
 Több reménnyel tekint felétek a haza.
 Mert őrei vagytok, bele van nyugodva.

Ruháitok vér vörös, minek az a jele,
 Hogy honát a magyar vérével szerezte,
 Vértől ázott földből kél ki minden fűszál
 Mióta e földön Magyarország fen áll.

Azért jó bajtársak, csak hűek legyetek
 A magyar hon fölött hűen őrködjetek,
 Mert más hazánk ugy sincs nekünk e világon
 Egyedül e vérrel fizetett magyar hon.

Bár merre tekintsünk szét a nagy világban
 Nem lelhetünk jobbat kívül e hazánkon.
 Akár mily jól bánjanak is velünk máshol
 Ha mindenhol jó is, legjobb az édes hon.

Tekintsük csak azt a sokféle katonát,
 A sok külföldi nép ide jött rakását,
 Torka szakadtából dicséri hazáját
 Mégis magyarhonban találja fel magát.

S mi lennénk azok a gyáva magyarok
 Kiknek kötelességük tiszerte nagyobb,
 Szájtátva néznénk el, hogy a más népfajok
 Mint veszik ki szánkból a kenyér falatot.

Mig csak a magyar kétféle katonát ad
 Ugy, hogy egyik honvéd, másik pedig osztrák,
 És hogy ha e kettőt össze haragitják
 Akkor e két testvér csak egymást gyilkolják.

Bár csak minden magyar gyerek honvéd lenne
 S osztrákot szolgálni soha se kellene,
 Mert mig velünk együtt közös lesz az osztrák
 Addig a magyarnak nincs teljes szabadság.

Legyetek csak hűek kedves új bajtársak
 Magyar hazát védni legyen jelszavatok,
 Mert ha ezenkívül akárkit szolgáltok
 Haza ide jöttök, mert ez a hazátok.

Tési Mihály.

Legujabb magyar nemzeti harci induló az uj honvédeknek ajánlva.

Irta: TÉSI MIHÁLY 1848/9-ki volt honvéd tüzér irányzó.

Dallama: Dörg az ágyu, cseng a kard..

Ha itt lesz az ideje,
Mikor halljuk: fegyverre,
Minden magyar fegyverrel
Rontson az ellenségre
Talpra fel mind tehát,
A ki szereti honát,
Úzzuk el hazánkból
Az ellenség táborát.
Védjük és mentjük meg
Ezt a drága szép hont,
Melyért a magyar vér
Már ezer év óta folyt.

Fel a zászlót magasra,
Hogy a világ láthassa,
Melyre az van felirva:
Veszélyben van a haza!
Talpra fel mind tehát,
Aki szereti honát.
Úzzuk el hazánkból
Az ellenség táborát.
Lobogjon előttünk
Az a harci szent zászló,
Melyre felirva van
A szent harczra felhívó.

Aki magyar és vitéz,
Most mutassa ki magát,
Hogy ha reá szükség lesz,
Az ellennel szembe száll
Talpra fel, mind tehát
Aki szereti honát.
Úzzuk el hazánkból
Az ellenség táborát.
Dicsőség övedzi
Azon honfi homlokát,
Aki majd hűséggel
Védi a magyar hazát.

Dicső multunk ébresszük,
És a hazát megmentsük
Kardunk élet kifenjük,
És az ellent elűzzük.
Talpra fel, mind tehát
Aki szereti honát,

Úzzuk el hazánkból
Az ellenség táborát.
Mindég ébren legyünk,
Mert sok az ellenségünk,
Kik csak e hon földjét
Foglalni jönnek tőlünk.

Fel a harczra fel tehát!
Igy szállítjuk meg egymást.
Ki szereti hazáját,
Emelje fel most kardját.
Talpra fel, mind tehát,
Aki szereti honát,
Úzzuk el hazánkból
Az ellenség táborát.
Álljon ki a sikra
Hazánknak minden fia
És védje a honját,
Mint hű magyar katona.

Ha kedves a föld néktek,
A meiyen születtetek,
Ontsátok is hogyha kell,
Érette a véretek,
Talpra fel mind tehát!
Aki szereti honát.
Úzzuk el hazánkból,
Az ellenség táborát.
Inkább folyjon a vér,
Mert a haza többet ér;
Életet vagy halált
Egy boldog jövőért.

Honfitársak, testvérek,
Kik nem vagytok honvédek,
Fegyvert mégis viseltek
A hont ti is védjétek.
Talpra fel mind tehát
Aki szereti honát,
Úzzuk el hazánkból
Az ellenség táborát.
Tudjátok bajtársak
Más honotok nincs néktek,
Azért kell ezt a hont
Tinéktek is védnetek.

Talpra magyar légy ébren
 Legyél talpig fegyverben,
 Mert a hazád és saját
 Életed van kérdésben.
 Talpra fel mind tehát
 Aki szereti honát,
 Úzzuk el hazánkból
 Az ellenség táborát.
 Talpon kell hát lennünk
 Mert sok az ellenségünk,
 Kikkel nem sokára
 Ugyis meg kell mérköznünk.

Ez ősi szent hagyományt
 Ne engedjük könnyen át,
 Inkább százezer halált
 De megvédjük a hazát.
 Talpra fel mind tehát
 Aki szereti honát,
 Úzzuk el hazánkból
 Az ellenség táborát.
 A honfi becsület
 Legyen mindég jelszavunk,
 Melyért már oly sokszor
 Életet, vért áldoztunk!

Egy istenünk életünk
 És egy hazánk van nekünk,
 Kardjainkra esküdjünk
 Győzünk, avagy elvérzünk.
 Talpra fel mind tehát
 Aki szereti honát,
 Úzzuk el hazánkból
 Az ellenség táborát.
 Isten és a haza
 Legyen csak szent ellőttünk,
 E kívül nincs nekünk
 Senkitől mit remélnünk.

Honvédhuszár dal.

Édes hazám be szeretlek téged,
 Mert egyedül te adsz nékem életet,
 Életemben emlíd az én táplálom,
 Holtom után földed az én sir-
 halmon.

Mert kívülled nincs én nekem más
 hazám,
 Hol fejemet nyugalomra hajthat-
 nám.

Miért szeretlek, meg mondom én
 néked,
 Miért áldozom érted életemet,

Nem magyar az, aki hűtlen hozzád,
 Nem érdemli az a kenyér haját.
 Ne fogyassza az a magyar kenyeret
 Ki téged hűségesen nem szeret.
 Tési Mihály.

Fiamhoz.

Ha majd fel nősz, reményim rózsabokra,
 Én Zoltánom kis fürge gyermekem.
 S értelmesen tekinthetsz e sorokra,
 Miket úgy fáj megírni én nékem,
 Hadd legyen e fájó szavak intése,
 Márvány betűk gyanánt szivedbe bevésve.
 Akár mikép bánjék a sors veled,
 Kossuth nevét soha el ne feledd!

Bár volt elég nagy név, teremő része,
 Keveset bir ilyent Árpádhona.
 Magas az, mint Lomnicznak szikla bérce,
 S mély értelmű, miként a nagy Duna,
 Nemcsak magas, szilárd is, mint a kárpát,
 S mély értelmet máig ki nem találták.
 Oh bár mikép bánják a sors veled,
 Kossuth nevét fiam el ne feledd.

Ha láttad vón', ki e nevet viselte,
 Láttad vala országgyűléseken.
 A tömegben fölül magaslik lelke,
 Ihlet lön benne testté gyermekem,
 Mig elmondá édes beszédét ajaka,
 Csodálattal nagyok csüggének rajta.
 Oh, bár mikép bánják a sors veled,
 Kossuth nevét fiam, el ne feledd.

Hogy lelkesült csatára láng szavától,
 Hogy lelkesült, huszár, gyalog, tüzér.
 Hány gyenge lett erőssé, hány gyáva bator,
 E név fiam, zászló volt és vezér,
 S ha fellobbant káros viszálynak üszke,
 Hogy meghajtott bánják a sors veled,
 Kossuth nevét fiam el ne feledd.

Ki bujdosot, nem vitt aranyt magával,
 Sok szenvedés várt rája odakin.
 De nem töré meg hűségét a bánat,
 És nem fogyott el a méz ajakán,
 A kik szavát hallani fel gyülnének,
 Halántéka körül babért fűzének.
 Oh bár mikép bánják a sors veled,
 Kossuth nevét fiam el ne feledd.

Babérral künn, tövissel a hazában,
 Szúró tövissel környezett e szív,
 Hirére sok vágyott s mivel hiába,
 Dicsőségét rongyossá tépdelék.
 De bár szennyezve undok kigyó mérge,
 Tapossa bár irigység sárba, vérbe.
 Bár mint bánják a sors veled,
 Nagy lesz ő ott is, és te el ne feledd.

Kunsági.

